

خلاصه جلسه ۹۴/۷/۱۳

درس امروز ما با جمع بندی حکایت آن غلام که جیره اش کم شد آغاز گردید .

شاه می گفت اگر خطای غلام را ببخشند و جواب نامه ی او را بدهم قاعده ی بدی را پایه گذاری می کنم و ((کسی نمی تواند از مجازات زندگی بی بهره باشد)). تک تک نامه های غلام به شاه ، همان خواسته ها ، گله ها ، ترس ها ، واکنش ها ، هیجانات ، غر زدن ها و نیازها و و هر چه غیر موازی شدن و تسلیم شدن با اتفاق در لحظه بود.

پاسخ این نامه های بی ارزش که حاکی از کشتن لحظه های ناب زندگی و بی توجهی به خالق زندگی است ، چیزی جز ادامه ی مجازات و درد کشیدن و رنج و غم نیست.

در بخش دوم ((حکایت آن فقیه با دستار بزرگ ...)) مربوط به ابیات ۱۵۷۸ تا ۱۶۳۰ بررسی شد .

دنیا با همه ی ظاهر زیبا مثل فقیه پر معنا و پر ابهت جلوه می کند و ما که تصور می کنیم در دستار فقیه سکه های زر نهفته است ، دستار را به امید سکه های لابه لای آن می دزدیم به این امید که زندگی مان بهتر شود .

ما توجه خودمان را از روی لحظه ها مثل یک دزد غارت میکنیم بدون آنکه بهره ای به خودمان برسانیم . پس از فراق از دزدی لحظه ها نگاه به حاصل کار خود می کنیم و می بینیم به جز تکه پاره های فرسوده دنیایی چیزی نیافتیم . پس نباید به فضای زوال یافتنی دنیا بچسبیم . باید دعوت خدا که ما را به بی نیازی می خواند بشنویم اگر چه با تایید دیگران بخش روانی ما آرامش می گیرد اما چون از لحظه و خالق غافل می شویم مجازات آن درد وابستگی و رنج فراق است . نباید با رفتارهای فقیه مآبانه ، با عمل کاسب کارانه و ریا در برخی کارهای معنوی برای بهره بندی از بهشت مادی تلاش کنیم و مطمئن باشیم مجازات نمی شویم . از آنجا که زندگی از نهان ما با خبر است دچار رنج و افسردگی و حرمان می گردیم. گاه با احساس گناه در تله ی قضاوت می افتیم و در این کار افراطی از لطف خدایی که با درد می خواهد ما را آگاه کرده و به معرفتی بالاتر برساند محروم می کنیم .

در ابیات پایانی مدرس محترم به ما هشدار دادند: ببینید در کدام دسته انسان ها قرار دارید؟ به قول مولانا آخرین هستید یا اخوربین؟ آیا در قطع وابستگی ها تلاش می کنید و با توجه و تمرکز در لحظه از زیبایی های زندگی و آرامش بهره مند می شوید یا اخور بین هستید و مثل غلام نامه های پر از شکایت از دنیا می نویسید و جیره ی شما کمتر و کمتر می شویم.

امید است دست از حالت منافق کارانه برداریم و بدانیم خدا از نهان ما با خبر است و با توجه به لحظه و برخورداری از خرد زندگی در آغوش پروردگار بهره های دنیا و آخرت را از آن خود کنیم.